

Αἱ ἀκτῖνες τῆς θρησκευτικῆς ἀληθείας καὶ ἡ λαμπηδὼν τῆς χριστιανικῆς ιδέας φωτίζουνσι τηλαυγέστερον ἐν καθάρῳ ὀρίζοντι. Ἡ δεισιδαιμονία, ἡ προκατάληψις, ἡ ὑπόκρισις τῆς εὐλαθείας πρὸς τὰ θεῖα, ἐπισκοτίζουν τὸ οὐράνιον φῶς, ἡ δὲ ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια ὀρίζουσα τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ τοὺς ὅρους τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ διανοίας, καθιστῶσι φαεινότεραν τὴν περὶ ὑπάρξεως ὑπερκοσμίων καὶ πνευματικῶν δυνάμεων ἀλήθειαν. Δὲν ἀποκρούομεν ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας τὰς ἐπιστημονικὰς ἐκζητήσεις οὐδὲ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐξανιστάμεθα κατὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ φανατισμοῦ τοῦ μεταποιουῦντος εἰς ὀριστικὰς τῶν αἰωνίων προβλημάτων λύσεις τ' ἀποκυήματα νοσοῦσης φαντασίας, καὶ κατὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀγυρτίας τῆς παριστανούσης ὡς ἀναμφισβήτητα δόγματα θεωρίας ἀποκρουομένας ὑπὸ τῶν μεγάλων διδασκάλων καὶ ἐρμηνέων τῶν νόμων τῆς φύσεως.

Ἐν Τεργέστη, τὴν 1 Ἰουνίου 1887.

Ι. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ.

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

ΚΑΙ

Η ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Η συνθήκη ἣτις εἶχε συνομολογηθῇ ἐν Λονδίῳ τῇ 6 Ἰουλίου 1827 (ἔ. ν.) μεταξὺ Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ῥωσίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ καταπαύσῃ τὸν ἐν ταῖς ἐλληνικαῖς ἐπαρχίαις καὶ νήσοις διεξαγόμενον πόλεμον, διελάμβανεν, ἐν ἄρθρῳ προσθέτῳ,

ὅτι αἱ κατὰ τὸ Αἰγαῖον ναυτικάι τῶν Δυνάμεων ἐκείνων μοῖραι θέλουσι πράξει πᾶν τὸ πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειον, μὴ μετέχονσαι ὁμως τῶν μεταξὺ τῶν δύο μαχομένων ἐχθροπραξιῶν (sans toutefois prendre part aux hostilités des deux parties contendantes).

Ὁ τελευταῖος οὗτος ὅρος ἐνέβηλεν εἰς εὖλογον ἀμηχανίαν τὸν ἄγγλον ναύαρχον Κόδριγκτων, ὅστις ἐπετράπη νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἀνγκωχὴν τῇ συμπράξει τῶν ναυάρχων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσίας. Ὁθεν ἀπεράσισε νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς τοῦ διασαφῆσαις τινὰς ἀπὸ τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυν sir Stratford Canning. «Τίνι τρόπῳ δύναμαι, τὸν ἔγραψε, νὰ ἐμποδίσω μὲν τοὺς Τούρκους τοῦ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὰς ἐχθροπραξίας αὐτῶν, νὰ μὴ πράξω δέ τι ἐχθρικὸν πρὸς αὐτούς; Ἀναμφιβόλως ἡ ἐννοια τῆς διαταγῆς ταύτης εἶναι νὰ τοὺς ἀποκλείσω· ἀλλ' ἂν οἱ Τούρκοι δοκιμάσουν νὰ βιάσωσι τὸν ἀποκλεισμόν, τὸ ἐπιχείρημα αὐτῶν : δὲν πρέπει νὰ περισταλῇ διὰ πυροβολισμῶν ; »

Ὁ sir Stratford διέλυσεν ἀμέσως εὐκρινέστατα τοὺς δισταγμοὺς τοῦ ναυάρχου. Ἐξηγήσας πρῶτον τὸ πνεῦμα τὸ ὑπαγορευσάν τὴν ἐν Λονδίνῳ συνθήκην, συμπεραίνει ὡς ἑξῆς. «Δὲν θέλετε βεβαίως συντάχθῃ ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου τῶν διαμαχομένων, ἀλλ' ὀφείλετε νὰ παρεμβάλετε τὰς ὑμετέρας δυνάμεις μεταξὺ αὐτῶν καὶ νὰ ἐπιβάλετε εἰς αὐτοὺς τὴν εἰρήνην διὰ τοῦ τηλεφώνου ὑμῶν, ἂν τὸ πρᾶγμα ᾖναι δυνατόν, διὰ τῶν πυροβόλων ὑμῶν, ἂν οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι.» Τὸ ἐπιμύθιον τῆς ὁδηγίας ταύτης ὑπῆρξεν ἡ μετ' οὐ πολὺ ἐπελθοῦσα καταστροφή τοῦ τουρκοαιγυπτιακοῦ στόλου ἐν Πύλῳ.

Ἀλλ' ὁ Sir Stratford, ὅτε ἔγραψε τὴν ὁδηγίαν ταύτην, δὲν ᾔξευρεν ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἤτοι τῇ 8 Αὐγούστου (ἔ. ν.) εἶχεν ἀποθάνει ὁ θεῖός του Γεώργιος Κάννιγγ, ὁ δημιουργὸς τῆς νέας τῶν Ἀγγλων ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς πράγμασι πολιτικῆς, ἣτις τοσοῦτον συνετέ-

λεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος. Δὲν τὸ ἤξευρε, διότι τότε δὲν ὑπῆρχεν ἡλεκτρικὸς τηλεγράφος. Ἐὰν ὑπῆρχεν ἡλεκτρικὸς τηλεγράφος, ὁ πρέσβυς ἤθελε διαβιβάσει τὴν ἐρώτησιν τοῦ ναυάρχου εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, καὶ τοῦτου γενομένου οἱ διάδοχοι τοῦ Γ. Κάννιγγ δὲν ἤθελον βεβαίως παραδώσει τὴν τύχην τοῦ τουρκο-αιγυπτιακοῦ στόλου εἰς τὴν ἀπόλυτον διάκρισιν τοῦ Κόδριγκτων, ἀφ' οὗ, ἐπελθούσης τῆς καταστροφῆς, ἀπεδοκίμασαν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως τὴν διαγωγὴν του. Θεέντος δὲ ὅτι ἤθελον περιβάλει διὰ φιμοῦ τινος τὰ πυροβόλα αὐτοῦ, δὲν λέγομεν ὅτι αἱ Δυνάμεις δὲν ἤθελον ἐπιμείνει καὶ ἐπὶ τέλους κατρωθῶσι νὰ κατκλύσωσι τὰς ἐχθροπραξίας· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξῷ «ὁ Ἰβραήμης ἤθελε καταφέρει πληγὴν καίριαν κατὰ τῆς Ὑδρας καὶ συμπληρώσει τὴν κατάκτησιν τῆς Πελοποννήσου. Πρὸς τί δὲ τότε οἱ διαλλακτικῆρες ἤθελον προσαγάγει τὰς προτάσεις αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἐκείνων;» Ταῦτα τὰ διὰ μνηίσκων σημειωθέντα ἔγραφεν, ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας πρὸ τῆς ἐν Πύλῳ ναυμαχίας, μάρτυς αὐτόπτης τῶν πραγμάτων καὶ εἰς τῶν ἡρώων τοῦ ναυτικοῦ ἐκείνου ἔργου, ὁ γάλλος ναύαρχος de Rigny.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει τὴν ἐν ἔτει 1827 ἀπαλλαγὴν αὐτῆς ἀπὸ ἀνηκέστων νέων συμφορῶν, πρῶτον εἰς τὴν ἑλλειψιν τοῦ ἡλεκτρικοῦ τηλεγράφου, καὶ δεύτερον εἰς τὴν μεγαλοφυῆ ἰδιοβουλίαν τοῦ τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβεως τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Τὴν σήμερον τὰ πράγματα μετεβλήθησαν καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, ὡς εἰς πολλὰ ἄλλα, ὁλοσχερῶς. Τὴν σήμερον οἱ πρέσβεις κοινωνοῦσι πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργὸν ὅπως οἱ Τμηματάρχαι τοῦ Ὑπουργείου, ζητοῦντες καὶ λαμβάνοντες τὰς διαταγὰς αὐτοῦ καὶ τὰς ὁδηγίας αὐθημερόν, καὶ πολλάκις αὐθωρεῖ. Ἀνάγκην δὲν ἔχουσιν ἰδιοβουλίας ἐπὶ οὐδεμιᾷ ὅπως οὖν σπουδαίας ὑποθέσεως, καὶ σὺν τῇ ἰδιοβουλίᾳ ἀνάγκην δὲν ἔχουσι τῶν

ἐξαιρέτων ἐκείνων προτερημάτων τὰ ὅποια ἀπηρτοῦντο ἄλλοτε ἀπὸ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀντιπροσώπων πάσης σεβομένης ἐαυτὴν Κυβερνήσεως.

Κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους τοσοῦτον ἐφημίσθη ἐπὶ τούτῳ ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει μοναρχία, ὥστε οἱ Ἑνετοὶ, οἱ οὐδὲν ἤττον δεξιοὶ ἀναδειχθέντες ἔπειτα περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν διπλωματικῶν αὐτῶν πρακτόρων, ἀπὸ τῶν ἡμετέρων παρέλαβον μίαν τῶν δοκιμασιῶν εἰς ἃς ὑπεβάλλοντο οἱ ὑποψήφιοι. «Δοκιμάζεται δὲ πρέσβυς καὶ πρὸ τῆς ἀποστολῆς, ὑποτιθεμένων αὐτῷ τῶν κεφαλαίων, καὶ ἐρωτώμενος, ὅπως περὶ ἐκάστου αὐτῶν οἰκονομήσειεν, οὕτως ἢ ἐτέρως αὐτῷ τῶν πραγμάτων ἐπισυμβαινόντων.» Εὐτυχῶς διὰ πολλοὺς οὐ μόνον ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ξένων διπλωματικῶν πρακτόρων, ἡ δοκιμασία αὕτη δὲν γίνεται σήμερον καὶ ὡς προὔπεδειξαμεν οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνεται. Ἄλλ' οἱ μαθηταὶ τῶν διδασμάτων ἐκείνων Ἑνετοὶ κατέλιπον ἡμῖν μνημεῖον ἰδίον τῆς διπλωματικῆς τῶν περινοίας, τὰς ἀπὸ ἱκανοῦ τινος ἤδη χρόνου δημοσιευομένας Ἐκθέσεις τῶν πρέσβων αὐτῶν.

Δὲν λέγομεν ὅτι καὶ σήμερον δὲν πρέπει νὰ ἀπαιτῶνται προσόντα τινὰ ἀπὸ τῶν πρέσβων. Ἐὰν οἱ ἀξιούμενοι τῆς τιμῆς ταύτης δὲν εἶναι ἀπαραιτήτητον νὰ ᾧσιν ἄνδρες δαιμόνιοι, ὀφείλουσιν ὅμως πάντοτε διὰ τῆς παιδείας, διὰ τῆς εὐφυΐας, διὰ τῶν κοσμίων αὐτῶν τρόπων νὰ περιποιῶσι τιμὴν εἰς τὸ ἔθνος τὸ ὅποιον ἐκπροσωποῦσι. Τὰ προτερήματα ταῦτα δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους σπάνια ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐν τούτοις ἐὰν πιστεύσωμεν τὰς κακὰς γλώσσας, δὲν στολίζουσι πάντοτε ὅλους τοὺς διπλωματικοὺς πράκτορας, Ἕλληνας τε καὶ ξένους.

Τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ἔγραψα διὰ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Κυρίου Σκόκου. Ὁμολογῶ ἐν τούτοις ὅτι ὅσον ὀλίγαι καὶ ἂν ἦναι, ποτὲ δὲν ἐπέισθην τοσοῦτον περὶ τῆς ἐτυμολογικῆς σχέσεως ἥτις βεβαιοῦσιν ὅτι ὑπάρχει με-

ταξὺ τῶν λέξεων τιμῶ καὶ τιμωρῶ ὅσον ὅτε ἐπεχείρησα
 νὰ ἐκπληρώσω τὴν αἵτησιν ἣν μὲ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ
 μὲ ἀπευθύνῃ περὶ τούτου ὁ φίλος ἐκεῖνος, ἐν μέσῳ καυμὰ-
 των ἐκτάκτων καὶ μυρίων τακτικῶν ἐργασιῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Ἰουλίου 1887.

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Σοῦ φέρνω ἀπ' τὴ γαλάζια μου πατρίδα
 Κι' ἀπ' τὰ φωτοχυμένα της τὰ μέρη,
 Μιᾶς μάγισσας δουλειά, μιὰν ἀλυσίδα
 Ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ἀνθρώπου χέρι.

Ἐξέρω τὸν ἥλιο, εἶδα κάθε ἀστέρι,
 Μὰ νάχουνε τὴ λάμψι της δὲν εἶδα·
 Μόνον ἐσὺ εἶσαι ἀληθινὸ της ταῖρι,
 Ἀγάπη μου γλυκειὰ καμαροφρύδα!

Ρουμπίνια ἐδῶ κ' ἐκεῖ μαργαριτάρια
 Τὴν πλέκουν· ἀπὸ δάκρυα ἔχουν γίνει
 Τὰ μαργαριταρένια της κλωνάρια.

Κ' εἶν' ἀπὸ αἷμα κάθε της ρουμπίνι·
 Καὶ τὸ διαμάντι ποῦ σφιγγτὰ τὴ δένει,
 Ὅ ἔρωσ εἶνε, ὦ κόρη λατρευμένη!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.